

Γιάννης Ρήγας και Michael Seibel, δύο εξέχουσες θεατρικές προσωπικότητες, ήρθαν για να «διδάξουν» την Κομοτηνή

paratiritis-news.gr/article/206634/Giannis-Rigas-kai-Michael-Seibel-duo-eksexouses-theatrikes-prosopikotites-irthan-gia-na-didakoun-tin-Komotini

ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΗΓΑΣ

MICHAEL SEIBEL

ΤΜΗΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΘΕΡΙΝΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΑΡΧΑΙΟ ΔΡΑΜΑ

ΤΕΦ

ΔΠΘ

29.09.2018 11:05

Νατάσσα Βαφειάδου

3ο Θερινό Σχολείο «Αρχαίο Δράμα 2018: Το αρχαίο ελληνικό δράμα ως παραστατική τέχνη» - Πώς βλέπουν άραγε το μέλλον του θεάτρου; Ποια η γνώμη τους για τους νέους ηθοποιούς;

Δείτε περισσότερα στο: <http://www.paratiritis-news.gr/>

Δύο κορυφαίοι στο είδος τους, ο κ. Γιάννης Ρήγας, Διευθυντής Σπουδών της Δραματικής Σχολής του ΚΘΒΕ, και ο κ. Michael Seibel, Καλλιτεχνικός Διευθυντής του Διεθνούς Όπερα Στούντιο στο ΔΗΠΕΘΕ Πάτρας, έχοντας και οι δύο ευρεία θεατρική πορεία ήρθαν στην Κομοτηνή στο πλαίσιο του 3^{ου} θερινού σχολείου που διοργάνωσε το ΤΕΦ του ΔΠΘ με θέμα «Το αρχαίο ελληνικό δράμα ως παραστατική τέχνη». Προσπάθησαν, σε σύντομο χρονικό διάστημα, να μυήσουν τους φοιτητές στον χώρο του θεάτρου, και συγκεκριμένα του αρχαίου δράματος, να μεταλαμπαδεύσουν τις γενικότερες γνώσεις τους, αλλά και να δώσουν ένα δείγμα της υψηλής αισθητικής που τους χαρακτηρίζει. Αξίζει να σημειωθεί, πως δεν αποτελούν μόνο παράδειγμα μίμησης για τους φοιτητές, αλλά και για τους πολιτιστικούς φορείς της πόλης μας, οι οποίοι χρειάζεται να ξεφύγουν από τον πολιτιστικό λήθαργο, και να μιμηθούν τις δράσεις και τις προσπάθειες των δύο ανδρών που έχουν ως μοναδικό στόχο την ανάκαμψη του ποιοτικού θεάτρου στη χώρα. Αν και προέρχονται από περιφερειακούς φορείς καταφέρνουν, παρά τα εμπόδια που συναντούν, να συνεχίζουν απτόητοι το εξαιρετικό έργο τους.

Οι δύο άνδρες μίλησαν στον «ΠτΘ», εκφράζοντας τις απόψεις τους για τους νέους ηθοποιούς, το μέλλον του θεάτρου στην Ελλάδα, αλλά και για τη συμμετοχή τους στο 3^ο θερινό σχολείο του ΤΕΦ.

Γιάννης Ρήγας «Το θέατρο σήμερα, όπως και πάντοτε, περνάει μέσα από συμπληγάδες, είναι πάντα σε κρίση»

ΠτΘ: κ. Ρήγα, με βάση τη μεγάλη εμπειρία που διαθέτετε στο θεατρικό σανίδι,

υπήρξατε μάλιστα και μαθητής του Καρόλου Κουν, ποια είναι η αντίληψή σας για το θέατρο σήμερα;

Γ.Ρ.: Το θέατρο σήμερα, όπως και πάντοτε, περνάει μέσα από συμπληγάδες, είναι πάντα σε κρίση. Όταν θα σταματήσει αυτή η κατάσταση, τότε θα πάψει να είναι και θέατρο. Η κρίση είναι το «ψωμοτύρι» του θεάτρου, ο καυγάς για το ποιο είναι σωστό και ποιο είναι λάθος. Αν χαθούν αυτά, θα πάψει ο διάλογος. Εμείς, οι παλαιότεροι, παραπονιόμαστε τις περισσότερες φορές για τους νεότερους, δεν σημαίνει όμως ότι δεν τα πάνε καλά ούτε ότι δεν κάνουν λάθη. Λάθη κάναμε και εμείς σε σχέση με τους παλαιότερους. Πάντα θα γίνεται λάθος.

ΠτΘ: Είναι πλέον πεποίθηση πολλών πως στην επαρχία ζούμε παρηκμασμένες εκφράσεις του θεάτρου, την αποθέωση του μη επαγγελματικού, πώς το κρίνεται;

Γ.Ρ.: Αυτή η κατάσταση είναι αρρώστια. Είναι πληθωρισμός. Αλλά να μην ξεχνάμε πως για ό,τι συμβαίνει πάντα υπάρχουν κάποιοι λόγοι, ενώ φυσικά, φταίμε και εμείς από την πλευρά μας. Εντούτοις, κάποια στιγμή όλα αυτά θα τελειώσουν, είναι απλά ένα πέρασμα που χρειάζεται να συμβεί για να έρθει η επόμενη μέρα.

ΠτΘ: Σε τι οφείλεται όμως αυτή η κατάσταση; Είναι ο μεταβατικός πολιτισμός που ζούμε ή η χαλάρωση των κανόνων; Μήπως φταίει και η έλλειψη παιδείας;

Γ.Ρ.: Είναι όλα αυτά και άλλα πολλά, όμως με σιγουριά θα μπορέσω να σας απαντήσω το 2050, όταν θα μπορούμε να αποτιμήσουμε τι ακριβώς συνέβη. Τώρα που το ζούμε, ο συναισθηματισμός γίνεται ισχυρότερος από την ψυχραιμία και σφάλουμε στην εκτίμηση. Επομένως, δεν θέλω να απαντήσω, γιατί κάθε απάντηση θα μοιάζει με αφορισμό, που κρύβει πλεόνασμα συναισθηματισμού. Πλεόνασμα με το οποίο η χώρας μας έχει μεγάλο πρόβλημα.

«Είμαι 18 ώρες με νέα παιδιά, δεν γίνεται να μην με επηρεάζει, να μην με ξυπνά αυτή η αλληλεπίδραση»

ΠτΘ: Χάρη στη θέση σας, επικεφαλής του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος, έρχεστε συχνά σε επαφή με τους νέους ηθοποιούς, πώς σας επηρεάζει αυτή η αλληλεπίδραση;

Γ.Ρ.: Η επικοινωνία με τους νέους παίζει πολύ σημαντικό ρόλο για μένα. Είμαι 18 ώρες με νέα παιδιά, δεν γίνεται να μην με επηρεάζει, να μην με ξυπνά αυτή η αλληλεπίδραση. Μάλιστα, προσπαθώ να ακούω αυτά που μου λένε, δεν συμφωνώ πάντα, αλλά αισθάνομαι ότι επειδή εκείνοι θα διεκδικήσουν το αύριο έχουν προτεραιότητα. Εγώ είμαι εδώ, ίσως για να τους βάλω να προσέχουν περισσότερο. Ο αυριανός κόσμος θα είναι δικός τους, η δική μας συμβολή πρέπει να είναι πολύ δημιουργική, πολύ προσεκτική, όχι στερητική και αρνητική.

Σαν καθηγητής δεν είμαι νεολάγνος, είμαι πολύ σκληρός με τους μαθητές μου. Κάθε νέο παιδί, κουβαλάει ένα θαύμα, και δεν είναι ρομαντικό αυτό που λέω. Εμείς οφείλουμε να δημιουργήσουμε τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να μπορέσουν να ανθίσουν. Οφείλουμε να έχουμε τη γενναιότητα και τη γενναιοδωρία ώστε να ανθίσει αυτό το θαύμα, είτε μας αρέσει είτε όχι.

«Όσο μεγαλώνουμε, κάνουμε έναν πόλεμο με τον εαυτό μας, είναι ο δικός μας καθαρός, η δικιά μας κατάκτηση της αθωότητας»

ΠτΘ: Όσον αφορά τις απόψεις σας στη σκηνοθεσία αλλά και στο θέατρο γενικότερα, έχετε οδηγηθεί ποτέ σε διαπραγματεύσεις;

Γ.Ρ.: Το βλέμμα μου μετά από τόσα χρόνια δημιουργεί αισθητικούς κανόνες. Όσο μεγαλώνουμε, κάνουμε έναν πόλεμο με τον εαυτό μας, είναι ο δικός μας καθαρός, η δικιά μας κατάκτηση της αθωότητας, η οποία έχει περάσει μέσα από τη γνώση, ώστε να δεχθούμε ορισμένα πράγματα. Η νεότητα φέρνει, όπως οφείλει, πολλά λάθη και μία καινούρια διατύπωση. Δεν είναι εύκολο, αλλά θα εμμένω στις απόψεις μου, γιατί πιστεύω ότι έχουν να πουν κάτι στους νεότερους, για να τους βοηθήσω να δημιουργήσουν σε ένα καλύτερο περιβάλλον. Μόνο γι' αυτόν τον λόγο, και όχι γιατί μόνο εγώ κατάλαβα, αν καταλάβω θα πεθάνω.

ΠτΘ: Συμμετέχετε στο 3^ο θερινό σχολείο αρχαίου δράματος. Τι σημαίνει για εσάς το αρχαίο δράμα;

Γ.Ρ.: Τώρα θα φανώ απόλυτος. Ένας από τους μεγάλους δασκάλους, ο Ιωάννης Κακριδής, είχε πει «Μα τα είπαν όλα». Απλά, κάθε γενιά, έχει την ευκαιρία να επαναδιαπραγματεύεται ορισμένα ζητήματα που έχουν αφήσει οι Αρχαίοι –σε αυτό το

σημείο κάνω μία συνωμοσιολογική εικασία. Ίσως έχουν αφήσει έναν αλγόριθμο, ούτως ώστε να σκοτωνόμαστε πώς παρασταίνονται όλα αυτά τα ζητήματα. Αν τον βρούμε ίσως πλησιάσουμε, όμως δεν τον έχουμε βρει ακόμα, γεγονός που με χαροποιεί. Όσον αφορά στο θερινό σχολείο, είναι πολύ ευχάριστη και ευεργετική αυτή η συγκέντρωση, καθώς οπουδήποτε συναντώνται άνθρωποι που έχουν ανοιχτά αυτιά και μάτια για να ανταλλάξουν σκέψεις, δεν μπορεί παρά να δημιουργούνται θετικά συναισθήματα.

Michael Seibel «Είναι πάντα μεγάλη μου χαρά να επιστρέφω στην Κομοτηνή, καθώς εδώ υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που αγαπώ»

ΠΤΘ: κ. Michael Seibel δεν είναι η πρώτη φορά που έρχεστε στην Κομοτηνή, έτσι δεν είναι;

M.S.: Ακριβώς. Είχα έρθει και στο παρελθόν εξαιτίας της συνεργασίας μου με το Τμήμα Ελληνικής Φιλολογίας. Είναι πάντα μεγάλη μου χαρά να επιστρέφω, καθώς εδώ υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που αγαπώ. Παράλληλα, βλέποντας τον θαυμασμό των μαθητών που με παρακολουθούν, με κάνει να αισθάνομαι πολύ χαρούμενος και με ανανεώνει.

Η επαναφορά του λυρικού θεάτρου στην Πάτρα και η συμβολή του κ. Seibel

ΠΤΘ: Χάρη στη συμβολή σας το λυρικό θέατρο επανήλθε-ανέκαμψε στην πόλη της Πάτρας. Ήταν δύσκολη αυτή η προσπάθεια;

M.S.: Όχι, καθόλου. Από τη στιγμή που υπήρχε ήδη το θέατρο, ο «Απόλλωνας», που είναι το πρώτο λυρικό θέατρο της χώρας, ήταν αρκετά εύκολο. Επιπλέον, η Πάτρα διαθέτει μεγάλη μουσική παράδοση. Ας μην ξεχνάμε και το γεγονός, ότι από την πόλη αυτή κατάγεται η Βασιλική Καραγιάννη, διακεκριμένη σοπράνο, κ.ά., οπότε υπάρχει μία προϊστορία.

Στο ΔΗΠΕΘΕ Πάτρας, δημιουργήσαμε το Διεθνές Όπερα Στούντιο που βασικός του πυρήνας ήταν κυρίως ειδικά καταρτισμένοι Πατρινοί, ενώ στη συνέχεια συμπληρώθηκε και εμπλουτίστηκε με νέους ανθρώπους από όλο τον κόσμο. Με αυτό το εκπαιδευτικό πρόγραμμα προσφέρουμε σε ταλαντούχους καλλιτέχνες τη δυνατότητα να προετοιμαστούν και να αναπτύξουν τις δεξιότητές τους για την άσκηση του επαγγέλματος του τραγουδιστή της όπερας/μουσικού θεάτρου. Προσπαθούμε να τονίζουμε τη θεατρική παιδεία που υπάρχει από πίσω, η οποία είναι ανύπαρκτη στην εκπαίδευση του λυρικού τραγουδιστή. Συγκεκριμένα, ξέρουν να χειρίζονται τις φωνές τους, όμως δεν γνωρίζουν την κινησιολογία, εκεί στόχευε όλο αυτό το εγχείρημα, σαν μία διαφορετική πρόταση.

«Πέρα από τις ωραίες φωνές, κλειδί για να ανοίξει κάποιος την όλη διαδικασία, χρειάζεται απαραίτητα να είναι ηθοποιός»

ΠτΘ: Ποια είναι τα απαραίτητα χαρακτηριστικά που χρειάζονται οι καλλιτέχνες για να ενταχθούν στο εκπαιδευτικό σας πρόγραμμα;

M.S.: Πέρα από τις ωραίες φωνές, κλειδί για να ανοίξει κάποιος την όλη διαδικασία, χρειάζεται απαραίτητα να είναι ηθοποιός. Βέβαια, δεν μπορούν μέσα σε ένα οκτάμηνο πρόγραμμα όπου στο τέλος καταλήγει σε μία παράσταση λυρικού θεάτρου, να αποκτήσουν όλες τις γνώσεις, αυτές αποκτούνται με τα χρόνια και την εξάσκηση.

ΠτΘ: Είστε για μία ακόμη χρονιά στο θερινό σχολείο αρχαίου δράματος. Ποια η οπτική σας στην εξέταση του δράματος;

M.S.: Εγώ επικεντρώνομαι, κυρίως, στους τρόπους με τους οποίους μπορούμε να ψηλαφίζουμε περισσότερο το αρχαίο δράμα, προτείνω έναν πολύ συγκεκριμένο τρόπο που σχετίζεται με τη Φαινομενολογία. Αν και ακούγεται πολύ θεωρητικό, είναι ένας άκρως πρακτικός τρόπος. Φεύγουμε από την κειμενικότητα στην επιτελεστικότητα. Δηλαδή σκέφτομαι τρόπους πώς ένα γραπτό κείμενο, που δεν γράφτηκε ποτέ για να το διαβάσει κανείς, να το μετατρέψουμε όχι απλά σε εκτελεστικό αλλά σε επιτελεστικό. Πρέπει συγκεκριμένα να μεταφέρει νόημα, και όχι απλά να το κατανοούμε. Επομένως, ξεκινάμε από κάτι που είναι σε γραπτό λόγο, να το κάνουμε προφορικό, με στόχο να επιτελούνται τα νοήματα, και να συμβαίνουν μπροστά σου. Δεν είναι κάτι που συμβαίνει από μόνο του.

ΓΝΩΜΕΣ

DUTH CORNER

Magazine

